

СЕКЦІЯ 5
КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА;
СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК [343.102:343.985]:347.933
DOI 10.32999/ksu2307-8049/2023-3-5

**ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО
ТА УПОВНОВАЖЕНИХ ОСІБ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ,
ЩО СПРИЧИНЯЄ ДОПУЩЕННЯ СЛІДЧИМ ПОМИЛОК**

Колода Андрій Анатолійович,
аспірант 3 курсу кафедри кримінального процесу та криміналістики
ТОВ «Академія адвокатури України»;
слідчий слідчого управління
Головного управління національної поліції у м. Києві
andrey.koloda1996@gmail.com
orcid.org/0000-0002-8348-8317

Мета. Стаття присвячена дослідженню правових аспектів допущення слідчим помилок під час його неналежної взаємодії з уповноваженими особами оперативних підрозділів. В науковій статті використовувалися **методи** аналізу, синтезу, абстрагування, узагальнення, індукції, дедукції.

Результати. Досліджена законодавча регламентація проведення слідчих (розшукових) дій оперативними підрозділами на підставі доручення слідчого, наголошено на проблемах під час виконання такої постанови, а саме: ігнорування уповноваженою особою оперативного підрозділу положень доручення, відсутність реального механізму притягнення до юридичної відповідальності за невиконання, або неналежне виконання доручення про проведення слідчих (розшукових) дій.

Окремої уваги приділена неналежна якість та достовірність отриманої інформації уповноваженими особами оперативних підрозділів, що в даній статті іменується як помилка оперативного працівника, яка в подальшому, без необхідного контролю за діяльністю останнього може трансформуватися в помилку слідчого.

Висновки. В статті вказується про відсутність в кримінальному процесуальному законодавстві правового механізму притягнення уповноважених осіб оперативних підрозділів до юридичної відповідальності за невиконання або неналежне виконання положень доручення, що не може сприяти ефективному виконання всіх положень постанови.

Запропоновано внести зміни та доповнення до положень ч. 2 ст. 39 КПК України і встановити чіткий контроль за виконанням доручення в порядку ст. 40 КПК України і покласти на начальника органу досудового розслідування персональну відповідальність за швидкість і повноту виконання уповноваженою особою оперативного підрозділу такої постанови, а на безпосереднього начальника уповноваженої особи оперативного підрозділу також покласти персональну відповідальність за якість, повноту і достовірність отриманої інформації під час проведення оперативно-розшукової діяльності його підлеглим.

Ключові слова: слідчий, помилка, трансформація помилки, оперативний працівник, орган досудового розслідування, доручення, взаємодія.

PROBLEM ASPECTS OF INTERACTION BETWEEN THE INVESTIGATOR AND AUTHORIZED PERSONS OF THE OPERATIONAL UNITS WHICH CAUSES INVESTIGATORS TO MAKE ERRORS

Koloda Andrii Anatoliyovych,
3rd year Postgraduate Student at the Department
of Criminal Procedure and criminology
The Academy of Advocacy of Ukraine;
Investigator of the Investigative Department
Main Directorate of the National Police in Kyiv
andrey.koloda1996@gmail.com
orcid.org/0000-0002-8348-8317

Aims. The article is devoted to the study of the legal aspects of making mistakes by the investigator during the improper interaction of the investigator with the authorized persons of operational units. The scientific article used the **methods** of analysis, synthesis, abstraction, generalization, induction, deduction.

The results. The researched legislative regulation of investigative (search) actions by operative units based on an investigator's mandate, highlighted the problems during the implementation of such a resolution, namely: ignoring the provisions of the mandate by an authorized person of the operational unit, the absence of a real mechanism for bringing legal responsibility for non-fulfillment, or improper execution of the mandate on conducting investigative (search) actions.

Particular attention is paid to the inadequate quality and reliability of the information received by the authorized persons of the operational units, which in this article is referred to as the error of the operational worker, which in the future, without the necessary control over the activity of the latter, can transform into the error of the investigator.

Conclusions. The article points out the lack of a legal mechanism in the criminal procedural legislation to bring authorized persons of operational units to legal responsibility for non-fulfillment or improper fulfillment of the provisions of the mandate, which cannot contribute to the effective implementation of all the provisions of the resolution.

It is proposed to make changes and additions to the provisions of Part 2 of Art. 39 of the Criminal Procedure Code of Ukraine and to establish a clear control over the execution of the mandate in accordance with Article 40 of the Criminal Code of Ukraine and to place on the head of the pre-trial investigation body personal responsibility for the speed and completeness of the execution of such a resolution by the authorized person of the operational unit, and also to place personal responsibility on the immediate head of the authorized person of the operational unit responsibility for the quality, completeness and reliability of the information received during operational investigative activities by his subordinates.

Key words: investigator, mistake, transformation of mistake, operational worker, body of pre-trial investigation, commission, interaction.

Вступ. Швидке, повне та неупереджене досудове розслідування кримінальних правопорушень тягне за собою необхідність у злагодженій роботі зі службами, які, фактично, мають допоміжний (факультативний) характер для слідчого органу досудового розслідування, однак, даний факт не може применшувати важливість значення у формуванні тісної та всебічної взаємодії зі слідчим.

До допоміжних (факультативних) служб необхідно відносити експертну, конвойну служби, кримінальний аналіз, оперативний підрозділ, кінологічну службу тощо.

Із правозастосовної практики наявні випадки, коли злагодженість в діяльності відсутня, або є такою, яка знаходиться на досить примітивному рівні, що в кінцевому результаті негативним чином впливає на законні права та інтереси учасників кримінального провадження.

Проблемні аспекти взаємодії слідчого та уповноважених осіб оперативних підрозділів досліджувалися Н.В. Багриєм, А.Ф. Волобуєвим, Н.В. Гуменною, В.В. Драган, О.Ю. Заблоцькою, С.А. Книженко, В.В. Пивоваровим, О.А. Проценком, В.В. Топчієм, В.М. Федченком та іншими.

Особливості взаємодії слідчого з оперативними підрозділами належним чином науковцями були досліджені, але проблематика взаємодії слідчого органу досудового розслідування з уповноваженими особами оперативних підрозділів, і, як результат, допущення через це слідчим помилок досить побічно та поверхнево була розглянута.

1. Сутність поняття «взаємодія». Виходячи із правозастосовної практики наявні випадки, при яких кримінальні правопорушення є багатоепізодними, значна кількість свідків, потерпілих та підозрюваних, яких необхідно допитати, велика кількість обшуків, які готуються – все це спонукає слідчий орган досудового розслідування заручитися процесуальною підтримкою уповноважених осіб оперативного блоку.

Перед висвітленням проблем взаємодії слідчого та оперативних працівників необхідно вказати про поняття «взаємодія».

Так, Великий тлумачний словник сучасної української мови під поняттям «взаємодія» розуміє взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь» (Бусел, 2005: 125).

Весь спектр процесуальної та розшукової діяльності слідчого органу досудового розслідування та уповноважених осіб оперативних підрозділів не може мати безсистемний характер, а повинен формувати собою єдиний розроблений та узгоджений план по взаємодії.

В контексті даної наукової статті під взаємодією слідчого та оперативних підрозділів слід розуміти узгоджену та координовану процесуальну діяльність між слідчим органом досудового розслідування та уповноваженими особами оперативних підрозділів, метою діяльності яких є встановлення всіх наявних фактичних обставин кримінального правопорушення і притягнення винуватих осіб до кримінальної відповідальності.

До структури взаємодії слідчого з уповноваженими особами оперативних підрозділів необхідно відносити: 1) спільне планування плану слідчих (розшукових) дій; 2) раціональний розподіл функціональних обов'язків; 3) встановлення чітких планів, які необхідно реалізувати; оперативне обмінювання відомостями, які стосуються кримінального провадження; 5) внутрішньо відомчий контроль.

В.Д. Пчолкін розцінює взаємодію як засновану на спільності цілей та задач, узгоджену по часу, місцю і змісту, встановлену законодавством діяльність компетентних суб'єктів з раціонального використання наявних сил, засобів і методів для своєчасного виявлення, розкриття і розслідування злочинів. Принципами взаємодії науковець вважає чітке бачення учасниками цілей та задач, процесуальну самостійність слідчого і особи, яка проводить слідчу дію, невтручання в їх процесуальну діяльність посадових осіб і органів, які не здійснюють кримінальний процес або оперативно-розшукову діяльність; самостійність слідчого, оперативних працівників і спеціаліста у виборі засобів тактичних прийомів застосування спільних заходів; комплексне використання сил, засобів і методів, які є в розпорядженні взаємодіючих працівників ОВС; нерозголошення учасниками взаємодії даних, які використовуються в процесі взаємодії; узгоджене планування дій; безперервний обмін інформацією; прокурорський нагляд процесуальний і відомчий контроль над взаємодією; поступовість в роботі під час розслідування (Пчолкін, 2009: 99–100).

2. Види та форми взаємодії слідчого з уповноваженими особами оперативного блоку.

В даній науковій статті йдеться про два види взаємодії слідчого з оперативними працівниками.

Так, до першого виду необхідно віднести гостру необхідність в належній взаємодії слідчого органу досудового розслідування з уповноваженими особами оперативних підрозділів, виникає в моменти, коли наявний факт вчинення тяжкого або особливо тяжкого кримінального правопорушення (розбійний напад, вбивство, бандитизм, умисне спричинення тілесних ушкоджень, зґвалтування тощо), однак у органу досудового розслідування немає обґрунтованих відомостей про суб'єкт кримінального правопорушення.

В даному випадку слідча ситуація є динамічною і може змінюватися залежно від отриманої інформації або об'єктивних обставин, що тягне за собою і адаптацію взаємодії слідчого з оперативними працівниками.

До другого виду слід віднести слідчу ситуацію, яка має статичну природу, тобто таку, при якій значна частина фактичних обставин кримінального правопорушення встановлена, і слідчий формально надає доручення уповноваженим особам оперативного підрозділу для проведення слідчих (розшукових) дій.

До форм взаємодії слідчого органу досудового розслідування з уповноваженими особами оперативних підрозділів слід відносити:

- отримання відомостей оперативним працівником, що в подальшому формалізується в ініціативний рапорт і тягне за собою проведення слідчих (розшукових) дій;

- надання слідчим доручення в порядку ст. 40 КПК України уповноваженим особам оперативних підрозділів з метою проведення останніми певного обсягу слідчих (розшукових) дій.

Переходячи до розгляду проблемних аспектів взаємодії слідчого органу досудового розслідування з уповноваженими особами оперативних підрозділів, необхідно розглянути в контексті правового статусу останніх, який закріплений положеннями ст. 38, 39, 40, 40¹, 41 Кримінального процесуального кодексу України (надалі – КПК України), в Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність» та підзаконних нормативно-правових актах.

Так, відповідно до п. 3 ч. 2 ст. 40 КПК України слідчий уповноважений доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам (Пчолкін, 2009).

Законодавцем не вказано, оперативно працівникам якого саме правоохоронного органу слідчим може бути доручено проведення слідчих (розшукових) дій, з цього виходить, що слідчий, наприклад, слідчого управління Головного управління Національної поліції у Київській області може надати доручення уповноваженим особам оперативного блоку військової контррозвідки Служби безпеки України, і останні зобов'язані будуть належним чином супроводжувати кримінальне провадження до завершення досудового розслідування.

Ч. 2 ст. 41 КПК України встановлено, що під час виконання доручень слідчого, дізнавача, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого (Пчолкін, 2009).

Вищевказане положення законодавця чітко закріплює юридичну можливість уповноваженими особами оперативного підрозділу проводити абсолютно будь-які слідчі (розшукові) дії.

Відповідно до положень ч. 3 ст. 41 КПК України доручення слідчого, дізнавача, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом.

В положеннях ч. 4 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» вказано, що оперативні підрозділи Державного бюро

розслідувань, Національної поліції, Служби безпеки України, Бюро економічної безпеки України, Державної кримінально-виконавчої служби України, Державної прикордонної служби України проводять слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії у кримінальному провадженні за дорученням слідчого, дізнавача, прокурора в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України. Письмові доручення щодо проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, надані слідчим, дізнавачем, прокурором у межах компетенції та в установленому порядку, є обов'язковими до виконання оперативним підрозділом (Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 р.).

У вищевказаному положенні законодавцем закладений обов'язок оперативних підрозділів виконувати письмові доручення, в тому числі і слідчого органу досудового розслідування.

Однак ні в КПК України, ані в інших нормативно-правових актах нічого не вказано про якість та швидкість виконання доручення слідчого, що негативно впливає на стан досудового розслідування і може спричинити допущення слідчим помилок.

Виходячи із правозастосовної практики, наявні непоодинокі випадки, за яких уповноваженими особами оперативних підрозділів порушуються строки виконання доручення, не виконуються чи неналежним чином виконуються положення відповідного доручення слідчого, а саме: відбувається ігнорування обов'язку виконання окремих слідчих (розшукових) дій, таких як допит свідка, відібрання письмової заяви про процесуальні права та обов'язки потерпілого, допит особи в якості потерпілого тощо.

Постає закономірне питання щодо контролю за строками та якістю виконання доручення уповноваженими особами оперативного підрозділу, і яким чином це може вилунити на допущення слідчим помилок.

3. Трансформація помилки уповноважених осіб оперативних підрозділів в помилку слідчого. Окрім цього, наявні випадки, за яких слідчому в рамках вже існуючого кримінального провадження надається оперативна інформація у формі ініціативного рапорту та додатків до нього (або без таких), в якому вказується, наприклад, про факт незаконного поводження з вогнепальною зброєю громадянином Н., який проживає за конкретною адресою.

Враховуючи обмеженість в часі і аналізуючи зміст та переконавшись в нібито об'єктивності отриманих відомостей ініціативного рапорту, слідчий органу досудового розслідування ініціює погодження з процесуальним керівником клопотання про проведення обшуку за вищевказаною адресою з метою протидії кримінальному правопорушенню.

В подальшому, отримавши ухвалу слідчого судді про дозвіл на проведення обшуку у громадянина Н., формується слідчо-оперативна група, яка направляється за адресою проживання вище вказаного громадянина, однак після прибуття на локацію встановлюється, що дана адреса в ініціативному рапорті опе-

ративноваженого вказана невірно і в ухвалі слідчого судді також, що в кінцевому результаті призводить до неможливості проведення обшуку вказаного житла чи іншого володіння на підставі ухвали суду.

Однак, виходячи з положень ч. 5 ст. 40 КПК України, слідчий, здійснюючи свої повноваження відповідно до вимог цього Кодексу, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові особи, інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого (Пчолкін, 2009).

Дане положення законодавця чітко встановлює, що саме слідчий несе відповідальність у прийнятті рішень під час планування та проведення слідчих (розшукових) дій в рамках кримінального провадження.

В даному випадку впевнені, що помилка уповноважених осіб оперативних підрозділів тягне за собою допущення помилки слідчим органу досудового розслідування з наступних причин.

По-перше, як вже було вказано, слідчий є самостійним у своїй процесуальній діяльності.

По-друге, саме слідчий за погодженням з процесуальним керівником звертається з клопотанням про проведення обшуку до слідчого судді відповідного суду. Дане положення демонструє наявність у сторони обвинувачення, в тому числі і у слідчого, внутрішнього переконання про те, що клопотання є обґрунтоване та потребує задоволення слідчим суддею.

В даному правовому механізмі погодження клопотання, звернення до слідчого судді і погодження даного клопотання останнім «випадають» уповноважені особи оперативного підрозділу, які отримали від власних джерел відомості про факт незаконного поводження з вогнепальною зброєю громадянином Н., тобто процесуальна роль його в даній процедурі не згадується, що тягне за собою відсутність настання відповідальності уповноважених осіб оперативних підрозділів за умови хибності такої інформації.

Іншими словами, у вищевказаній парадигмі фактично відбувається трансформація помилки уповноважених осіб оперативних підрозділів в помилку слідчого, за яку саме слідчий, виходячи з положень чинного законодавства, буде нести відповідальність.

В контексті піднятої проблематики необхідно вказати про повноваження щодо організації перевірки та звітування за планування і за вже проведену діяльність слідчого з уповноваженими особами оперативних підрозділів, наприклад, середньою ланкою керівництва органу досудового розслідування.

Так, відповідно до пп. 3 п. 3 Розділу V Наказу міністерства внутрішніх справ України від 06.07.2017 № 570 «Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України» (надалі – «Наказ МВС України № 570») передбачено, що начальник слідчого управління організовує звітування керівників структурних підрозділів апарату ГУНП, його

територіальних (відокремлених) підрозділів з питань службової діяльності підпорядкованих слідчих підрозділів, у тому числі стану взаємодії між слідчими слідчого управління ГУНП, слідчих відділів, відділень та оперативними підрозділами ГУНП, його територіальних (відокремлених) підрозділів під час розслідування кримінальних правопорушень; за наявності підстав приймає рішення про проведення службового розслідування за фактами невиконання службовими особами поліції покладених на них обов'язків, вживає інших заходів щодо усунення порушень вимог законодавства у випадку їх допущення слідчими Національної поліції України (Наказ міністерства внутрішніх справ України від 06.07.2017 № 570).

Тобто законодавцем все ж таки передбачена посадова особа органу досудового розслідування в особі начальника слідчого управління, який зобов'язаний організувати звітування підпорядкованих підрозділів і за умови наявності негативних наслідків – застосовувати заходи дисциплінарного характеру відносно слідчих, оперативних працівників і т.д., які неналежним чином виконують покладені на них обов'язки.

Впевнені, що передбачений в Наказі МВС України № 570 юридичний механізм організації звітування слідчих та оперативних підрозділів є неефективним та носить фрагментарний характер контролю з таких причин.

По-перше: начальник слідчого управління не в змозі проводити контроль за абсолютно всіма кримінальними провадженнями на всій території обслуговування Головного управління.

По-друге: законодавцем не передбачено у вищевказаному положенні періодичність такого звітування, що дає можливість вважати таке звітування нерегулярним, чим втрачається сам зміст покладеної законодавцем обов'язку на начальника слідчого управління.

По-третє: не передбачено законодавцем, за якими видами та формою організовується звітування за запланований та вже виконаний процесуальний план кримінальних правопорушень.

Вважаємо, що при вирішенні вищевказаної проблеми щодо невиконання, неналежного виконання доручення слідчого законодавець повинен користуватися такими механізмами впливу на уповноважених осіб оперативних підрозділів.

Так, необхідно встановити чіткий та прозорий контроль за виконанням доручення слідчого, а саме: за умови, якщо оперуповноважений вплевнений у виконанні всіх повнень і в строк даного доручення, останній зобов'язаний особисто з матеріалами виконаного доручення прибути до начальника слідчого управління, начальника слідчого відділу, начальника слідчого відділення органу досудового розслідування та доповісти по результату даного доручення, а вище вказаний начальник, у свою чергу, повинен особисто перевірити дотримання строків, стану, повноти і якості отриманої інформації.

Тільки після такої перевірки і отримання резолюції начальника слідчого управління, слідчого відділу або слідчого відділення на

першій сторінці доручення оперуповноважений має право доставити дане доручення з виконаними матеріалами особисто слідчому органу досудового розслідування, в протилежному випадку, якщо резолюція відсутня, то дане доручення вважається невиконаним.

Постає закономірне питання щодо належного рівня якості, повноти та об'єктивності отриманої уповноваженою особою оперативного підрозділу інформації, яка в подальшому буде використовуватися слідчим органу досудового розслідування та процесуальним керівником в кримінальному провадженні.

За умови, якщо інформація, яку було здобуто під час оперативної розробки уповноваженою особою оперативного підрозділу, є хибною, тобто є такою, яка не відповідає об'єктивній дійсності, що спричинило або може спричинити настання негативних процесуальних наслідків для досудового розслідування, даний оперативний працівник з безпосереднім керівником уповноваженої особи повинні нести персональну юридичну відповідальність.

З метою встановлення на законодавчому рівні вказаного вище правового механізму пропонуємо внести зміни і доповнення до ч. 2 ст. 39 КПК України і викласти її у такій редакції: «Керівник органу досудового розслідування уповноважений: 1) визначати слідчого (слідчих), який здійснюватиме досудове розслідування, а у випадках здійснення досудового розслідування слідчою групою – визначати старшого слідчої групи, який керуватиме діями інших слідчих; 2) відсторонювати слідчого від проведення досудового розслідування вмотивованою постановою за ініціативою прокурора або з власної ініціативи з наступним повідомленням прокурора та призначати іншого слідчого за наявності підстав, передбачених цим Кодексом, для його відводу або у разі неефективного досудового розслідування; 3) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, давати слідчому письмові вказівки, які не можуть суперечити рішенням та вказівкам прокурора; 4) вживати заходів щодо усунення порушень вимог законодавства у випадку їх допущення слідчим; 5) погоджувати проведення слідчих (розшукових) дій та продовжувати строк їх проведення у випадках, передбачених цим Кодексом; 6) здійснювати досудове розслідування, користуючись при цьому повноваженнями слідчого; 7) здійснювати особистий контроль за швидкістю, якістю і повнотою виконання доручення слідчого, яке перебуває на виконанні уповноважених осіб оперативного підрозділу, а також за умови отримання недостовірної інформації під час проведення оперативно-розшукової діяльності уповноваженою особою оперативного підрозділу ініціювати перед вищестоящим начальником притягнення даного працівника та його безпосереднього начальника оперативного підрозділу до юридичної відповідальності; 8) здійснювати інші повноваження, передбачені цим Кодексом».

Висновки. Належний рівень взаємодії слідчого органу досудового розслідування з уповноваженими особами оперативного

підрозділу відіграє суттєву роль при проведенні досудового розслідування кримінального провадження. Аналіз норм КПК України та підзаконних нормативно-правових актів яскраво демонструє проблему взаємодії і відсутність належного контролю за швидкістю, якістю та повнотою виконання доручення уповноваженою особою оперативного підрозділу. Окрім цього, наявні випадки, за яких належним чином не перевірена інформація подається слідчому органу досудового розслідування як абсолютна істина, і на підставі останньої слідчим органу досудового розслідування допускається помилка, яка є продуктом трансформування з помилки уповноважених осіб оперативних підрозділів в помилку слідчого. Вирішенню вищевказаної проблеми повинно сприяти запровадження розширення повноважень начальника слідчого управління, слідчого відділу, слідчого відділення щодо контролю за діяльністю уповноваженої особи оперативного підрозділу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250000 / уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : Перун, 2005. VIII, 1728 с.
2. Пчолкін В. Д. Взаємодія слідчих та оперативних підрозділів у ході розслідування злочинів. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. Харків : Право, 2009. Вип. 9. С. 99–103.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 12.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17> (дата звернення: 07.06.2023).

4. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18.02.1992 р. *Відомості Верховної Ради України*. Київ, 1992, No 22. Ст. 303 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> (дата звернення: 07.06.2023).

5. Наказ міністерства внутрішніх справ України від 06.07.2017 № 570 «Про організацію діяльності слідчих підрозділів Національної поліції України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text> (дата звернення: 07.06.2023).

REFERENCES:

1. Velykyi tлумачnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy [Large explanatory dictionary of the modern Ukrainian language]: 250000 / uklad. ta holov. red. V. T. Busel. Kyiv ; Irpin : Perun, 2005. VIII, 1728 s.
2. Pcholkin, V.D. (2009) Vzaiemodiia slidchykh ta operativnykh pidrozdiliv u khodi rozsliduvannia zlochyniv [Interaction of investigative and operative units during the investigation of crimes] *Teoriia ta praktyka sudovoi ekspertyzy i kryminalistyky*. Kh. : Pravo. Vyp. 9. S. 99–103.
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy [Criminal Procedure Code of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 12.04.2012 r. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17> (last accessed 07.06.2023).
4. Zakon Ukrainy «Pro operativno-rozshukovu diialnist» [«On operative investigative activity»] vid 18.02.1992 r. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. K., 1992, No 22. St. 303 Rezhym dostupu: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text> (last accessed 07.06.2023).
5. Nakaz ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrainy vid 06.07.2017 № 570 «Pro orhanizatsiiu diialnosti slidchykh pidrozdiliv Natsionalnoi politsii Ukrainy» [«On the organization of the activities of investigative units of the National Police of Ukraine»]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17#Text> (last accessed 07.06.2023).

Стаття надійшла до редакції 13.06.2023
The article was received 13 June 2023